

Krvavá óda na radosť

“Musíš sa prekonať! To zvládneš!” opakovala si Elena stále dookola. Bolo to tesne predtým, ako mala ísť hrať na pódium pred takmer sto ľuďmi. Bola tam celá jej rodina, ktorá ju prišla podporiť. Niežeby si to nevážila, no o to viac ju to stresovalo.

“Neboj sa. Trénovala si to tak tisíckrát.” ubezpečovala sa.

Už od malička bola hudba Eleninou vášňou. Najviac s ňou komunikovala cez klavír. Milovala pocit, keď sa jej prsty dotkli klávesov. Vtedy sa všetky hlasy naokolo stíšili, a ona bola vo svojej vlastnej eufórii. Bola však perfekcionista, čo nie vždy, bola jej dobrá vlastnosť. Keď prišiel čo i len jeden falošný tón, ktorý to všetko pokazil, hlasy sa opäť vrátili a trýznili jej vnútro. Nemohla si dovoliť urobiť takú hanbu pred toľkými ľuďmi. Nie dnes!

“Je čas ísť na pódium!” zašepkala na ňu pani s notesom v ruke. Elena nasucho polkla a pomaly s malou dušičkou vstúpila na pódium, kde drevená podlaha začala pod jej nohami okamžite praskať. Klavír už na ňu v strede miestnosti čakal. Zvedaví ľudia ihneď zapichli svoje pohľady na jej tvár. Poobzerala si všetky tváre v sále. Hľadala medzi menej známymi tvármi tú známu. A našla ju. Jej mama sa na ňu okamžite usmiala, čo ju povzbudilo. Úsmev jej však padol, keď v prednom rade zahliadla zlého uja, ktorý jej minule v parku núkal zmrzlinu a za chrbtom v ruke držal utierku. Elena z rozprávania vedela, že od cudzích nemôže nič nikdy brať. Bola na seba pyšná, že vždy pri sebe nosila malý vreckový nožík na obranu. Pripadala si odvážna.

Pomaly si sadla na drevenú stoličku pred klavír, nadýchla sa, a začala hrať. Hudba okamžite ozvučila celú miestnosť. Prsty jej šikovne stúpali po každom klávese.

“Nemôžem sklamať mamu!” opakovala si v duchu. Vedela, že už je skoro na konci svojej piesne. Vybrala si svoju obľúbenú, a to ódu na radosť. Už je to tu! Posledných pár tónov a neurobila ani jednu chybu! To by však nebola jej sestra, keby jej veľký deň nepokazila.

“Elena zabudla si si dať lieky.” hlasno zašepkala na ňu sestra. To Elenu vyrušilo a tak pokazila koniec svojej pesničky. Hudba ustala a nastalo ticho.

“Čo to povedala? .... Aké lieky?” počula, ako si ľudia začali šepkať. Rýchlo dokončila hranie svojej piesne, poklonila sa a so slzami v očiach odišla. Kým súťaž pokračovala, Elena sa rozbehla vynadať svojej sestre.

“Ty.. ty si všetko zasa pokazila!” dupla nohou.

“Ale ty si ich musíš dať, lebo potom si zlá. Nepamätáš?” povedala a podala jej do ruky dve farebné pilulky s pohárom vody, ktorým ju aj obľiala. “Ups! Prepáč.”

“Neznášam ťa!” na to sa jej sestra Daniela iba zasmiala a odišla na pódium.

“Ďakujeme za vystúpenie a ako posledná súťažiaca k nám zavíta Daniela Nelsonová.” všetci začali tleskať. Daniela sa posadila na stoličku a začala hrať. Elenu opäť ostala v šoku.

“Prečo hrá Ódu na radosť? Mala hrať Chopina!” nervózne sa opýtala protihráčky. Tá iba kývla ramenom a sledovala ďalej. Elene začala vrieť krv v žilách. Prečo jej tak kazí život? Pýtala sa samej seba každý deň.

Spomenula si na svoju prvú lásku. Adrián sa jej páčil už od šiestej triedy. Vtedy mu tajne začala hádzať ľúbostné lístočky do tašky. Daniela si toho po čase všimla, a tak sa ho opýtala, či sa mu páčia jej básne. Tvárila sa, že tie básne boli jej. Samozrejme, že povedal áno.

Elena sa o tom dozvedela krátko po tom, ako išla zo školy a videla ich držať sa za ruky. Ranilo to jej city. Daniela je však i naďalej robila naschvály každý deň a nikto o tom nevedel. Nikto jej neveril a nikto si to ani len nevšimol. Vždy ona bola tá lepšia.

Elena sa však rozhodla, že to takto nenechá. Už si dlho nechala skákať po hlave a teraz to končí.

Jej sestra akurát dokončila svoje vystúpenie a uklonila sa. Všetci začali tleskať.

“Myslím, že máme víťazku!” pošepkala natešene pani s notesom a vstúpila na javisko.

“Ďakujeme za krásne vystúpenie! Všetci súťažiaci, prosím dajte sa k sebe. Ideme si spraviť fotku na pamiatku.” zakričala a všetky deti sa nahrnuli k sebe. Daniela sa postavila k Elene. Fotograf už pripravoval fotoaparát.

“Myslím, že tá moja verzia sa mu páčila viacej.” kývla hlavou na tleskajúceho chlapca v prednej rade. Bol to Adrián. “A mimochodom, nedala si si lieky, ty psychopatka! Povedz sýr.” povedala a hodila jej pilulky priamo do tváre, čo zachytil aj fotograf na fotke.

“Ale no tak, baby! Nehádajte sa! Ešte raz.” povedal fotograf. Elene bolo do plaču.

“Oh a ešte ten mokrý flak na tých tvojich šatách.” uškrnula sa. “Elena neplač, že si sa pocikala. To sa deťom, ako si ty stáva.” povedala a všetci sa začali smiať.

Nanešťastie, Elenin pohár trpezlivosti pretiekol.

“Deti, usmejte sa!” zvolal fotograf a deti nastavili svoje biele zuby foťáku.

“Sestrička povedz sýr.” povedala Elena a šikovne z vrečka vytiahla vreckový nožík a bodla jej ho priamo do krku, keď sa zableskol fotoaparát. Vtom sa všetci rozkričali a rozutekali. Daniela padla na zem. Elena cítila ako jej premokol rukáv od krvi, keď rozrezala svojej sestre tepnu. Pomaly jej začalo dochádzať, čo urobila a nôž pustila z ruky. Okamžite k nej pribehlo niekoľko mužov, ktorí ju zadržali.

“Čo si to urobila?!” triasla s ňou mama. Neodpovedala. Predtým než jej mama odišla za jej sestrou do sanitky, poriadne ju udrela po líci. A odvtedy si Elena nič nepamätala. Nastala tma a ticho. No jedno jej bolo jasné, konečne dosiahla svoju pomstu. To však netušila, že zašla príďaleko a jej sestru to stálo život.

“Uf, to bola noc.” Elena sa pomaly preberala z tvrdého spánku. Uľavilo sa jej, keď zistila, že to bola iba nočná mora. Všimla si, že v ruke mala zapichnutú infúziu.

Pošuchá si po ulepených očiach, sadne si na posteľ a napije sa príjemnej studenej vody. Musela sa usmiať, keď zahliadla svojho obľúbeného doktora. Tentokrát jej úsmev neopätovoal. Zarazilo ju to, a tak sa opýtala: “Stalo sa niečo pán doktor?”

doktor si povzdychol a povedal: “Pamätáš si na včerajšiu večer?” Elena sa zamyslela.

“Mali sme aktivity v spoločenskej miestnosti.”

“A potom sa čo udialo?” bez odpovedi ticho sedela. Nevedela si spomenúť. V myšlienkach mala čierne.

“Obávam sa, že sa tvoj stav intenzívne zhoršil.” zložil si okuliare z nosa a pošuchal sa po čele. “Aby som si to však overil, opýtam sa ťa na pár otázok.” Elena si hrýzla nechty od nervozity. Čo sa stalo?

“Ako sa voláš?”

“Elena Nelsonová.”

“Aká je tvoja diagnóza?” neodpovedala. Tak sa spýtal ďalšiu otázku. “Koľko máš rokov?”

“Trináť.” vtom sa doktor posadil na stoličku.

“Je to horšie než som si myslel.”

“Prečo?” opýtala sa s malou dušičkou.

“Pretože máš dvadsaťtri rokov a nie trinásť! Tvoja diagnóza je schizofrénia a rozpoltená osobnosť.” doktor chvíľu počkal, či mu Elena odpovie. Keď neodpovedala, pokračoval: “Zasekla si sa v čase, keď si usmrtila svoju sestru nožom v trinástich rokoch. Myslel som si, že sme s liečbou pokročili ďaleko, a že čoskoro budeš môcť ísť domov. No asi sme opäť na začiatku.” oprel si hlavu o operadlo stoličky

. Elena vedela, že musela niečo zlé spraviť. Nechcela chodiť okolo horúcej kaše, a tak sa na rovinu opýtala: “Čo som spravila?”

“Nedávno sme kúpili nový klavír do spoločenskej miestnosti. A keďže som bol presvedčený o tom, že sme s liečbou veľmi pokročili, nechal som vás zahrať si. S pacientkou Olíviou ste súťažili, ktorá podá lepší výkon v hraní klasickej piesne. Pravdepodobne sa ostatní pacienti zhodli na tom, že sa im viacej páčila Olíviina pieseň.” Elena tušila, no nechcela si pripustiť, že by kvôli takej hlúposti dokázala niekomu ublížiť. “Pravdepodobne ťa táto prehra nahnevala a..”

“A?”

“Chytila si Olíviu za vlasy a začala si jej trieskať hlavu o klavír.”

“Preboha! Je v poriadku?” Elena si zakryla tvár dlaňami.

“Leží na jednotke intenzívnej starostlivosti. Bude v poriadku. Obávam sa, že by dopadla horšie, keby tam neboli naše sestričky. Bohužiaľ, budeš musieť byť nejakú chvíľu sama bez ostatných pacientov. Si momentálne nebezpečná pre svoje okolie.” povzdychol si. Elene začali tiecť po tvári slzy. Cítila sa hrozne za to, čo nevedome spôsobila.

“Tu máš. Daj si niečo na upokojenie.” usmial sa a nastavil pred ňu otvorenú dlaň s dvoma farebnými pilulkami. Zdálo sa jej to, alebo jej tie pilulky boli povedomé? Poriadne sa na ne zapozerala.

“Načo tak dlho čumiš ty mrcha? Zjedz to!” Elena okamžite dvihla hlavu. To čo však uvidela, nečakala ani v tej najhoršej nočnej more.

“SI HLUCHÁ?!” zvýšila hlas Daniela.

“Toto nie je skutočnosť.. toto nie je skutočnosť..” opakovala si stále dookola a ťahala si koreňky vlasov.

“ŽE NIE JE?!” zvriskla a hodila po nej tabletky. A z izby sa naďalej ozýval len krik Eleny a jej nočnej mory Daniely. Aj napriek tomu, že nič z toho nebola realita.